

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Fuga rerum mundanarum, & studium Deo seruiendi, ac desiderium proficiendi in virtutibus, & nouissimoru[m] memoria, iuuat, ne in peccata frequentia labamur. Cap. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

gunt, ac supra omnes humanas affectiones extollitur: & sue inimicum post precationem viderit, iam non tanquam inimicum aspiciet: siue mulierem formosam, inuolutus ab eius aspectu permanebit, durante adhuc igniculo per precationem intus accenso, & omnem absurdam cogitationem à se propellente. Sed quoniam homines cum simus, facile ad segnitiam relabimur, exalta vna alterane aut tertià post precationem hora, vbi senserit pristinum illum seruiorem paulatim frigescere, recurro, quanto ius ad preces, frigescentemq; memem rursum accende. Id si per totam diem feceris, per intervalla crebris precationibus te ipsum accendens, non dabis occasionem diabolo, aut vllum ad tuas cogitationes adiuum. Et quemadmodum in apparando prandio, quoties calido potu opus est, si aqua parum caleat, ad focum adnotam eam calefacimus, ita & hic faciendum est, & os nostrum ad precationes quasi ad prunas adnotandum, vt hoc pacto mens ad pietatem rursus accendatur. Amittentur etiam sabrosi camentarios. Hi enim quoties lateritius paries exedificandus est, in veteriam cum structura, eum longioris interfulciunt, idque non per longa interstitia, sed per modica, vt còpages laterum tutior sit ob lignorum frequentiam. Idem ipse quoque facio. Et quemadmodum illi astringendo adificia ligna inferunt, ita tu secularibus negociis precationibus crebras interponens, vitam tuam hoc pacto sepius. Quod si feceris etiam si plurime procella ingruans fuerit tentationes, siue inlicita, siue cogitationes molestae, siue quodvis aliud, nihil denicere poterit domum tam crebris precationibus suffultam atque munitam.

Ideo S. Bernardus tradens modum fugiendi peccata grauiora & fœda, dum se ingerunt fœdæ cogitationes, quæ, inquit non sunt tanquam lutum aut limus, sed tanquam immundissimum ac fatidissimum carum, quod nec admittere quidem vlla ratione debemus, sed à longè presentire fetorem, & tota virtute repellere, toto animo propulsare, hoc remediũ & antidotum huic veneno tradit. Conueriti statim ad gemitus lachrymis atque suspiriis inuocantes Spiritum, qui adiuuat infirmitatem nostram. Inter tentationes enim maximè opus habemus Diuinæ gratiæ auxiliis, ad peccata libidinis auertenda, iuxta illud Sapientis: Nemo potest esse continentem nisi Deus det. Cum ergo naturæ viribus vince nequeat fœda & grauis tentatio, oratione quaerendum est superorum auxilium. Nam vt ait S. Augustinus, & ex illo Concilium Tridentinum: Admonet nos Deus, facere quod possumus, & petere quod non possumus, & adiuuet vt possumus. Ideo enim uidet quedam qua non possumus, inquit idem alibi: vt sciamus quid ab illo petere debeamus. Petendum est autem magno conatu, Quia vt scripsit S. Innocentius I. Papa ad Concilium Carthaginense: Nisi magnis precibus gratia in nos implorata descēdat, ne quicquam terrena labis & mundani corporis vincere conamur errores, eum pares nos ad resistendum, non liberum arbitrium, sed Dei solum facere possit auxilium. Quoniam verò teste Apostolo Petro, Aduersarius noster tanquam leo rugiens, circuit querens quem deuoret. Et, vt ait S. Leo Papa: Nouit cui adhi-

beat estus cupiditatis, cui illecebras gula ingerat, cui apponat incitamenta luxuria, cui infundat virus inuidia. Nouit quem in amore conturbet, quem gaudio salutat, quem metu opprimat, quem admiratione seducat. Omnium discuti consuetudinem, ventilat curas, scrutatur affectus, & ibi causas quarit nocendi, vbi quemq; viderit studiosius occupari. Et vt decipiat, est semper insomnis, vt scribit S. Ildorus Pelusiota, frequenti l. 2. c. p. 164. & seruenti oratione muniendus est animus, ne ab eo per peccata suggesta vincatur. Merito itaque S. Zosimus Papa, S. Innocentij successor, in epistola, cuius meminit Cælestinus Papa in epistola ad Gallos: Quod, inquit, tempus interuenit, quo eius non egemus auxilio: In omnibus igitur actionibus, causis, cogitationibus, motibus, adiutor & protector orandus est. Superbum est enim, vt quidquam sibi humana natura præsumat, clamante Apostolo: Non est nobis collocatio aduersus carnem & sanguinem, sed contra Principes & potestates &c. Sed ex oratione vincuntur. Quia vt nos animat S. Cyprianus: Quicquid superplexer cum timore & honore Dei petitur, ipsius pietate præstat.

CAPVT QVARTVM.

Fugaverum mundanarum, & Studium Deo seruiendi, ac desiderium proficiendi in virtutibus, & nouissimorum memoria, iuuat ne in frequentia peccata labamur.

Tertium medium proponit idem S. Macarius ibidem, fugam rerum mundanarum, & perpetuam quodammodo Deo adhesionem per studia virtutum. Anima, inquit, Dei auxilio digna censetur, quod reliqua omnia pro nihilo ducit, & in nullâ re huius mundi requiescit, expectans donec requiescat & letetur in fruitione benignitatis diuinæ: atque hoc modo, beneficio eius fidei donum caeleste consecuta, suum omne desiderium per gratiam in spe indubitata collocat, sollicita, vt reliquo vitæ tempore congruè & conuenienter Spiritui Sancto inseruiat, quotidie promouens quod bonum est, in via iustitiæ perdurat, ad finem vsque firma permanens, nullo modo propendet in vitia, & nullatenus gratiam contristans, salutem æternam meretur cum omnibus Sanctis: vt pote que veluti illorum iam socia & comes, eorum imitatione conuersatur in mundo. Et alio in loco: Pergrata est anima, qua tota penitus se ipsam Domino dedicauit, & illi soli adheret, ambulans in eius præceptis sine vlla obliuione, & aduentem ac obumbrantem Spiritum Christi honore digno prosequendo, meruit cum ipso in vnum spiritum & vnâ massam euadere: sicut ait Apostolus: Qui adheret Domino vnus spiritus est. Si quis autem se ipsum dedat curis, vel ambitionibus, aut dignitatibus humanisq; honores curet, & hæc inquirat, animaq; eius cogitationibus terrenis permisceatur & confundatur, aut alicui rei ad hoc saculum pertinenti sit deuinctus, desideretq; huiusmodi anima transi-

silire vitare, atque expellere affectionum tenebras, in quibus detinetur à potestatibus iniquis, minimè potest. Proptereaq; diligit & facit voluntatem tenebrarum, neque perfecto studio prosequitur studia nequitiæ.

Pulchrè hoc illustrat S. Chrysostomus: *De mon de loco inferiore nobis insert bellum, quia à rebus inferioribus, ut à voluptatibus à diuitiis, & presentibus his vita bonis nos impugnat: verum si quem viderit subno- lantem ad celum, & superiora tenentem, primùm ne- que hunc subsequi sursum versus saliendo poterit, dein- de si id facere fuerit enisus, celerrimè casurus est: caret enim pedibus, caret alis, humi reptat, terrenis in rebus versatur: in quibus si nihil tibi erit cum eo commune, erit sane labore vacuus: nec enim ille nouit in aperto vel in faciem pugnare, neque secus atque anguis latitans, diuitiarum se lacebris occultit. Et hom. 15. ad pop- ponderans illud Eccl. 9. Agnosce quod in me- dio laqueorum transis: Undiq; cum diligentia per- scrutemur, undiq; laquet, ne deorsum ergo volumus, sed superiora queramus. Etenim volatilia donec altum ac- rem secant, non facile capiuntur, ita tu donec ad Su- periora respexeris nec laqueo, nec vllis facile capieris insidias. Venator est diabolus. Fias igitur ipsius Instris sublimior, in altum ascendens, non amplius vllam re- rum admirere humanarum. Vide reliqua col. 4. Hoc ipsum scriptum reliquit S. Teresa in lib. Foundationum c. 4. Impossibile mihi, inquit, videtur, vt qui veram abnegationem omnium creaturarum ha- bent, Dominum offendant, cum omnia eorum opera & verba, ab illo ne vel minimùm discedant: vnde etiam Maiestas ipsius, ab iis se subtrahere nolle vi- detur.*

304.

Quartum medium recenset, insatiabile deside- rium proficiendi in virtutibus, conuictum cum vili opinione de se ipso; S. Thomas dispu- tans per quæ media Beati in cælo nunquam peccant, sed sunt confirmati in gratiâ, tandem subdit: *Affectus peruenit ad finem, non solum quando finem perfectè possidet (vti Beati) sed etiam quodam- modo, quando ipsum intendit desiderat. Et per hunc mo- dum, aliquo modo in statu vie aliquis potest confirma- ri in bono. Huiusmodi, inquit S. Macarius, anime, merentur ab affectionibus redimi, accipiuntq; perfectâ illuminationem, & participationem Sanctorum arca- ni Spiritus ac mystica Societatis in plenitudine gratiæ. Vacuitas autem ab affectionibus, quæ sunt cau- sa omnium peccatorum, & plenitudo gratiæ, sunt duo sufficientissima præsidia ad rarum in peccatum lapsum. Et tandem subdit: Talem ani- mam considerare sine dubio per gratiam Spiritus se ple- nè liberatam iri à peccato, & tenebris affectionum, vt purificata per Spiritum, & animâ & corpore sanctifi- cata, vas purum euadere mereatur, ad suscipiendam celestem vnitatem, in quo manere dignetur, celestis ac verus Rex Christus. Et tum efficitur digna celesti vita, & inde fit habitaculum purum Spiritus S. Verùm vt ad eum vsque gradum perueniat anima, non est prom- tum, neque sine probatione contingit, sed cum labori- bus & certaminibus multis, per longa temporum spa-*

303.
f de laude
Dei co. 5.q. 14. de
vicit. a. 9.
ad 1.

ria & studia, cum probatione & tentationibus variis, spirituale incrementum & promotionem accipit, per- tingendi ad præfatam mensuram euacuationis affe- ctuum, vt ad omnem tentationem quæ à vitiiis sug- geritur, alacriter & viriliter perdurans, summos honores & spiritalia charismata, diuitiasq; celestes consequatur.

Quantum medium tradit Spiritus Sanctus, me- moriare nouissima tua, & in æternum non peccabis. Vnde bene S. Climacus narrat quendam Mo- nachum negligentem, cum fuisset mortuus, & ad vitam rediisset, inclusisse se in cella, & per duodecim annos cum nullo locutum esse: nil præter panem & aquam gustasse: & tantùm ea quæ in excessu viderat cum lachrymis animo volutasse: tandem ante mortem requisitum, di- xisse: Nemo, qui se vera mortis memoriam agnouerit, peccare vnquam poterit. Sic Callianus Collas. c. 6. Generale, inquit, vitiorum omnium peremptorium est, vt se de hoc mundo credat quotidie migraturum. Hec enim persuasio vnuerfos concupiscentiarum ac peccatorum omnium comprimet motus. Hinc S. Pa- chomius postquam per Angelos eleuatus à ter- ra Dominum lesum in spinea corona sibi ap- parentem vidisset, reuersus ad se ex rapti, con- uocatis suis discipulis inter alia monita hæc illis dedit: *Ante omnia, præ oculis habeamus vltimum diæ, & momentis singulis æternorum dolorum supplicia formidemus. Nam qui semper hæc cogitat, puritatem mentis obtinet, humilitatem cordis acquirit: vanam gloriam respuit: omni seculari prudentiâ carere con- tendit. Philosophetur ergo, charissimi fratres, anima spiritualis quotidie aduersus crassam carnis sus mat- riam: omniq; circumspectione cum ea taliter agat, qua- tenus ad meliora sibi consentiat. Et cum vespere perue- nitur ad stratum, singulis membris corporis sui dicat: Donec simul sumus, obedite mihi suadenti quæ velle sunt, necumq; Domino cum alacritate seruite. Mem- bus quoque suis dicat: Veniet tempus, quando iactantia vestra cessabit, quando pugillus administrator iracu- dia non erit, quando palma, quæ ad rapinas extensa sunt, conquiscent. Pedibus dicat: Erit quando ad im- quitatem non valebitis profus excurrere, quando pra- uitatis itinera non poteritis intrare. Cuncta quoque membra sua similiter alloquatur, & dicat eis: Antequam mors nos ab inuicem dirimat, & separatio qua per peccatum primi hominis accidit, impleatur: certe- mus fortiter, stemus perseueranter, viriliter dimicemus sine torpore atque pigrîtâ Domino seruamus, vsque dum rursus adueniat, & temporales abstergens sudores nostros, ad immortalia nos regna perducet. Fundite la- chrymas oculi: demonstra caro tuam nobilem seruitu- tem, collabora mecum in precibus, quibus Deo confi- teor: ne, cum requiescere vis atque dormire, perpetua nobis cruciamenta conquiras. Et idè vigila semper in operibus tuis: quia si te sobriè gesseris, bonorum tibi re- tributio copiosa proueniet. Quod si neglexeris, tormen- torum genera miseranda te succident: & tunc audie- tur plularis anima desentis ad corpus: Heu me, quia colligata*

colligata sum tibi, & propter te penam perpetua condemnationis excipio. Si hac intra nos assidue retractemus, effusemur per eum templum Domini, & Spiritus Sanctus habitabit in nobis, nec ulla nos satana poterit vitiosus circumvenire vexatitia. Super decem millia quoque pedagogorum magistrorumque doctrinam, timor Domini per cogitationes huiusmodi nos erudiet, prudentesque custodiet, & quaecumque forsitan humano sensu non valemus attingere, hac nobis Spiritus Sanctus inspirabit. Nam quid eremus, ut beatus ait Apostolus, si cut oportet, nescimus, sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.

rare novissima tua & in aeternum non peccabis. Unde & B. Iob, quia dies suos considerat breuiari, & solum sibi superesse sepulchrum pensat, apertè subiungit, non peccavit.

CAPVT QVINTVM.

Per sanitatem affectionis, & affectus diuinae charitatis, & per moderationem passionum, ac diminutionem somitis impediuntur frequentia peccata.

Secundum medium est sanitas affectionis: sic S. Augustinus scribit, se tribus modis à peccato conseruatum: scilicet, occasione subtractione, resistendi datà virtute, affectionis sanitate. Sanitas autem haec affectionis, est auulso affectu à rebus terrenis & desiderijs mundanis, plena adhaesio ad Deum, & occupationes diuinas, quam Deus solet seruis suis concedere tam vehementem, ut sentiant in se ex vnione cum Deo nauseam sensibilem omnium oblectationum mundanarum, quae etiam sine peccato admitti possent. Peccata enim, ut plurimum, oriuntur ex aliquo ad res terrenas affectu: qui ergo per sanam à Deo affectionem caret his affectibus & Deo adhæret, habet à se Dei beneficio amputatas causas lapsuum in venialia peccata. Hoc ita explicat S. Thomas in quæst. disp. q. 24. de verit. a. 8. Si fiat perfecta vnio liberi arbitrij cum Deo, ita ut ipse Deus sit liberi arbitrij tota causa agendi, in malum flexi non poterit, quòd quidem in aliquibus contingit, & praecipue in beatis.

Septimum medium cor plenum affectibus Diuinae charitatis, quos Spiritus Sanctus in homine tunc excitat, cum occurrat aliqua occasio peccati. Hac ratione B. V. Maria se praesernatam dixit ab omni peccato S. Brigitæ: Tam affluenter me totam repleuit Spiritus Sanctus, quòd nihil in me vacuum reliquit ad peccati alicuius introitum. Et ideo ego illa sum, quae nunquam commisi peccatum veniale vel mortale. Ego quippe in charitate Dei tam ardens eram, quòd mihi nihil placuit nisi perfectio voluntatis. Feruebat enim in corde meo ignis Diuinae charitatis.

Sunt aliqui, inquit B. Laurentius Iustinianus de institut. & regim. Praelatorum c. 14. quamuis non multi numero, comparatione ceterorum, in omni virtute probati atque perfecti, qui pro consuetudine exercitatos habent corporis & animae sensus. Hi quidem pugnam sentiunt, sed impugnatore nequaquam etiam in paruis, voluntatis assensum praebent: tum quia Spiritus S. in habitantis gratia sunt edocti: tum quia caritatis sunt vehementissima flamma succensit: quae profectò illos roborat in certamine, ad profectum virtutis impellit, mentem trahit ad Christum, & meritorum coronat triumphis Et c. 21. Qui ardentius diligunt, rarius peccant, (loquitur autem de venialibus peccatis) cautius viuunt, incedunt accuratius, relictus surgunt, clarius agnoscunt.

T t

Et

106.

h. d. S. Droside mat.

Ecd. 7. 40 Coll. 16. cap. 6.

307. l. de dilig. Deo.

308.

1. 3. Reuel. cap. 8.